

ז'יטו והנסיכה הקטנה

כתבה וציירה: שרקה ספן

Zhito and the Little Princess

A Tale and watercolor paintings by Sarka Sapan

Translated from Hebrew by Judith Appleton

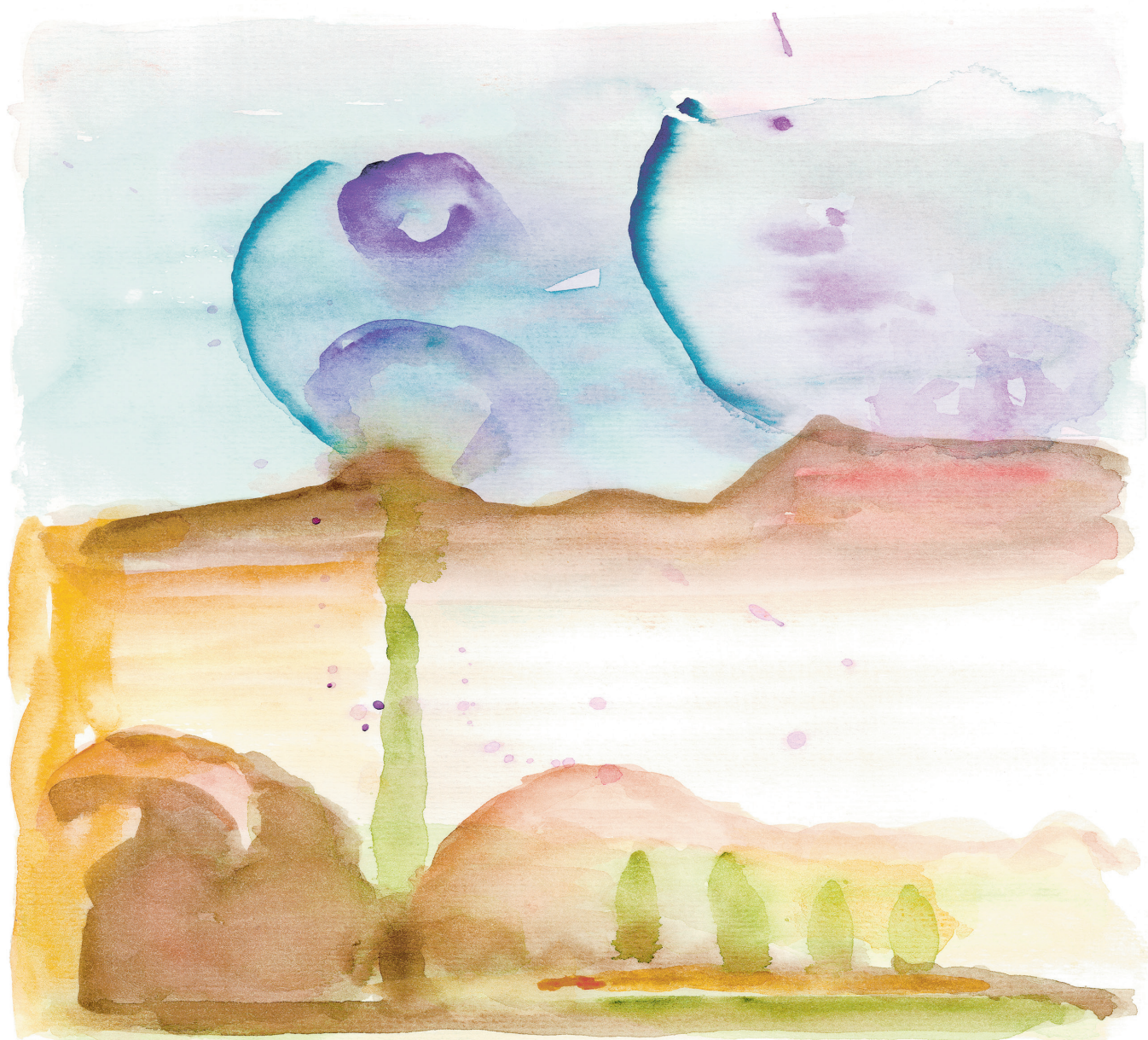
הדפסה אמנותית: סטודיו 503, ירושלים
עיצוב גרפי: אירית הראל

כל הזכויות בטקסט ובציורים שמורות למחברת - ירושלים, © 2006
All rights reserved to the author - Jerusalem 2006 ©

זאת הייתה ארץ של שתי שמשות כחולות ושני ירחים סגולים,
שזרחו כולם בעת ובעונה אחת.
כאשר הופיעו מעל המדבר הלבן, נצץ החול והחזיר בוהק זוהר.

It was a land of two blue suns and two violet moons,
all shining at the same time.
When they appeared above the white desert,
the sand twinkled and reflected a shiny glow.

הדרך נעלמה בין הגבעות הרכות, הנמוכות, וכששבה והופיעה,
נחסמה במסך של מים שחמחמים-ירקרקים.
האם נבעו המים מלמטה, כמו מזרקה, או צנחו מלמעלה, כמו מפל?
קשה היה לדעת.
המסך היה גבוה גבוה; בקצהו העליון הוא נעלם בין עננים חומים-ורדרדים,
ומסביב, בקצהו התחתון, הקיפו אותו מים חומים-ורדרדים.
הכול בארץ הזאת היה שונה ומוזר, כמו בחלום.

The path disappeared between the soft, low hills. When it reappeared,
it was blocked by a screen of greenish-brownish water.
Did the water spring up from below, like a fountain,
or did it drop down from above, like a waterfall?
It was hard to tell.
The screen of water was very, very tall,
disappearing between the rosy-brown clouds at the top.
At its lower edge it was surrounded by rosy-brown water.
Everything in this land was strange and different, as in a dream.

אבל לנסיכה הקטנה, שהגיעה לשם רכובה על ז'יטו, לא היה פנאי להתפלא.
היא רצתה להמשיך בדרכה ולהגיע למחוז חפצה.

But the Little Princess, who arrived there on Zhito's back,
did not have the time to wonder.
She wanted to continue her journey and reach her destination.

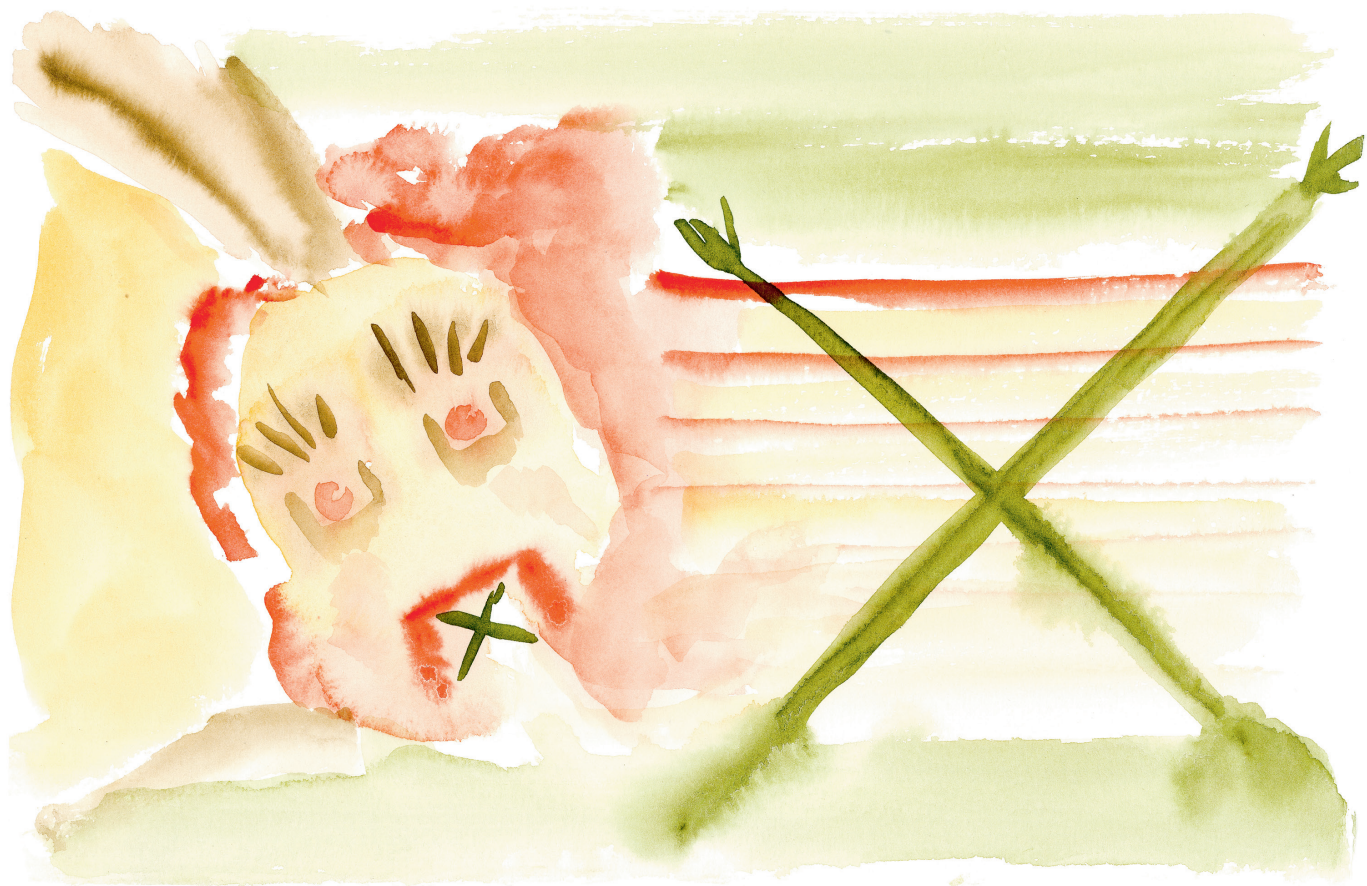
חיפשו אפוא ז'יטו והנסיכה הקטנה מוצא.
הם עקפו את מסך המים ופנו בעיקול הדרך,
אבל הדרך נחסמה מיד שוב.
"ז'יטו," אמרה הנסיכה הקטנה, "אתה חושב שהמכשפה איקס משיגה אותנו?
אתה חושב שהיא כישפה את הדרך וסגרה אותה עלינו?
מה נעשה, ז'יטו, איך נצא מכאן?"

And so Zhito and the Little Princess searched for a way out.
They went around the waterfall, and turned at a bend in the road.
But they could not go through:
their path was immediately barred again.
"Zhito," said the Little Princess, "Do you think that the Witch X has caught up with us?
Do you think she has bewitched the road, and closed it on us?
What shall we do, Zhito?
How shall we make our way out of here?"

ז'יטו לא אמר דבר. הוא הכיר היטב את מעלליה של המכשפה איקס;
כשהייתה הנסיכה הקטנה קטנה מאוד, חטפה אותה המכשפה איקס מארמון המלך,
הביאה אותה אל בֵּיתָה הקטן של אחת משפחותיה, בְּקֶצֶה עִיר הַבִּירָה,
לִיד הַנָּהָר, וּמִסְרָה אוֹתָה לַיָּדֶיהָ.

Zhito said nothing. He was very familiar with Witch X's evil tricks.
He knew that when the Little Princess was very little, Witch X had snatched her
from the King's palace and brought her to the little house of one of her maids,
near the river, far from the capital city, and placed her in her care.

שם גדלה הנסיכה הקטנה. תלתליה היו פרוצים, פניה וידיה ורגליה היחפות - מלוכלכים בבוץ ובאבק, ורק שמלה קצרה, שנקרעה מזמן, כיסתה את גופה. זמן רב עבר. הנסיכה הקטנה לא זכרה את הארמון, את המלך ואת המלכה, אבל קול נסתר בלבה לחש לה לפעמים סוד; ואז הייתה הנסיכה הקטנה לילדה קטנה שחיוכה רועד בקצות שפתיה, ועיניה הביטו רחוק רחוק - לתוך לבה. הנסיכה הקטנה התגעגעה אז למשהו שזמן רב כבר אפילו לא זכרה - היא התגעגעה לחיבוק שאפשר להתכַפֵּל בו ולהרגיש מוגנת ובטוחה. כל כך בודדה הייתה, וכל כך עצובה.

And so, the Little Princess grew up there. Her curls grew wild, and her face and hands were filthy. Her bare feet were covered with mud and dust, with only a thin, ragged, short dress covering her body. A long time passed. The Little Princess could not remember the palace, nor could she remember the King and Queen. Yet a hidden voice in her heart would sometimes whisper a secret to her. Then, the Little Princess would become a little girl whose smile trembled on her lips, and her eyes would look far far away - into her heart. It was then that the Little Princess would long for something that she had not even remembered for such a long time. She yearned for an embrace within which she could cuddle up and feel protected and safe. So lonely was she and so very sad.

הנסיכה הקטנה לא שיחקה עם הילדים שגרו בשכנות לבית הקטן.
היא אהבה להתבודד ולחלום.
ופעם הופיע בחלומה ארמון שגגותיו גבוהים וזהובים, והקול הנסתר בלבה ציווה:
"עליך לברוח מכאן מיד!"
הנסיכה הקטנה לא התמהמהה. לא שאלה איך ולאן. לא הכינה צידה לדרך.
היא חמקה מהבית הקטן מבלי שאיש הבחין בה, ויצאה לדרכה.

The Little Princess did not play with the children who lived near the little house.
She loved to wander alone and dream.
One day, a tall palace with golden rooftops appeared to her in her dream, and the hidden voice in her heart commanded her: "You must run away from here immediately!"
The little Princess did not tarry. She did not ask where to or how.
She did not prepare any food for the journey.
The Little Princess slipped out of the little house without anyone noticing,
and set out upon her way.

בקצה הרחוב, לא הרחק מן הבית הקטן, זרם נהר רחב ידיים,
ומעברו השני הכחילו-השחירו יערות עבותים.
הנסיכה הקטנה עלתה על אחד הגשרים שהתקשתו מעל הנהר,
ומבלי להביט לאחור רצה רצה,
עד שהגיעה אל קצהו. ואז נעצרה בבת אחת במקומה.

At the end of the street, not far from the little house, a wide river flowed past,
with thick forests, blue and black, on its other bank.
The Little Princess stepped up on to one of the bridges arching over the waters,
and without a backwards look she ran and ran, until she reached its end.
There she stopped at once in her tracks.

על הגדה הרחבה, למרגלות הגשר, ראתה יצור גדול, זוהר בשלל צבעים,
שכמוהו לא ראתה מעולם.
ובעודה מתבוננת בו כך, בעיניים קרועות לרווחה, שמעה הנסיכה הקטנה קול עמוק ורך,
שאמר: "אני ז'יטו. ידיך אני. עלי על גבי ואני אביא אותך למחוז חפצך."
והיא עשתה כדבריו.

On the broad riverbank, at the foot of the bridge, she saw a huge creature,
shining in many colors.

The Little Princess had surly never, ever seen such a creature.

And while she was staring at him, her eyes wide open,
the Little Princess heard a deep, gentle voice, saying: "I am Zhito. Your friend am I.

Hop up onto my back, and I will bring you to your destination."

And so she did.

ז'יטו והנסיכה הקטנה רכבו בין העצים באפלת היער; זמן רב לא נראה שום אור,
ורק הרוח שעבר בענפים ובעלים השמיע קולות מפחידים.
הנסיכה הקטנה, שהייתה כבר עייפה מאוד, התנמנמה קצת מפעם לפעם.
לאט לאט הבליחו אורות קטנים במרחק. סוף סוף הגיעו ז'יטו והנסיכה הקטנה אל קצה היער.
מבעד לעצים נגלה לעיניהם חול לבן כמעט כשלג, ושמים כחלחלים-סגלגלים,
ובהם שתי שמשות כחולות ושני ירחים סגולים, שזרחו כולם בעת ובעונה אחת.
מדבר זר ומוזר, ענקי, ובו גבעות רכות, והדרך התפתלה ביניהן, ארוכה ארוכה.

Zhito and the Little Princess rode between the trees, in the dark heart of the forest.

For a long time, no light could be seen, and only the wind passing
through the branches and leaves was making frightful sounds.

The Little Princess, who was already exhausted, drowsed a bit from time to time.

Little by little tiny lights began to flicker in the distance.

Finally, Zhito and the Little Princess reached the edge of the forest.

Through the trees appeared sands, nearly white as snow, and a bluish-violet sky,
where two blue suns and two violet moons shone all together.

It was a strange, huge desert, with soft hills, and a long, long road winding its way between them.

